

[A. C. Normann.]

som medlem af næringslovskommissionen sammen med det ærede medlem, går imod fri adgang til en branche, efter at sikkerhedskravene til materiel og chauffører iøvrigt er varetaget i andre af lovens bestemmelser, således at sikkerhedsmæssige hensyn ikke længere kan påberåbes. Jeg vil anbefale at stemme imod det ærede medlems ændringsforslag udenfor betænkningen.

Jeg vil gerne slutte med et par generelle bemærkninger om lovforslaget som helhed.

Det er muligt, at motorkørerne og navnlig bilisterne vil hævde — det har jeg allerede hørt nogle hævde — at et flertal af lovens nye bestemmelser går hårdest ud over dem. Eksempelvis hastighedsbegrænsningerne, de stramme færdselsregler, en række nye forbud, skærpede strafudmålinger, skærpede bestemmelser om fratagelse af førerbevis o. s. v. Det skyldes i så fald ikke fra nogen side ønsket om at genere de motorkørende, men skyldes vel slet og ret den kendsgerning, at disse mere og mere dominerer veje og gader, og at deres større fart gør bestemmelser overfor dem mere nødvendige af sikkerhedshensyn. De øvrige trafikanter føler sig jo i forvejen trykket af det vældige omfang, motorkørslen har fået.

Omvendt synes jeg dog, at vi også overfor de andre trafikanter, fodgængere og cyklister, måske har været lidt for nidkære i vore indgreb, især hvor det drejer sig om bestemmelser, der slet ikke eller kun i meget ringe udstrækning har forbindelse med færdselssikkerheden. Jeg har allerede nævnt spørgsmålet om fodgængernes pligter i forbindelse med lyssignalerne, der tager sig underligt ud på baggrund af den, såvidt jeg ved, tilfredsstillende sædvane, der har dannet sig, og som blot vil få en del fodgængere til at passere gaden nogle meter borte fra fodgængerovergangen, hvor det er lovligt, men meget farligere. Jeg synes også, tendensen viser sig i småting som krav om, at cykler, der henstilles, uanset hvor det er, og hvor værdiløse de er, ja, selv på landet, nu skal forsynes med låse til sammenlagt måske 1 mill. kr. Kunne man ikke lade cyklisterne selv om det ansvar, i alt fald i landdistrikterne?

Et andet eksempel er forbudet mod, at cyklister medbringer en tom cykel ved siden

af sig. Jeg har i udvalget foreslået, at man skulle lade dette være lovligt udenfor byerne, fordi der jo her ikke er tale om en ulykkeskilde, der er værd at nævne i sammenligning med så meget, der er tilladt. Det er blot en af de bestemmelser, der vil blive overtrådt af den simple grund, at den, der skal hente et af familiens medlemmer ved stationen eller andetsteds, ikke vil give afkald på den fordel, det er at kunne tage en anden cykel med sig, så meget mere som han jo ikke ser sig i livsfare af den grund. Det vil være meget besværligt at få ham til at tro på, at han af den grund befinder sig i akut livsfare.

Jeg har nøjedes med at nævne dette her i salen i stedet for at stille ændringsforslag, da der ikke var interesse for sagen i udvalget. Lovens indgreb her er jo ikke meget væsentligt, men dog efter min mening til gene for en del mennesker, der nødigt ser helt selvfølgelig handlinger kriminaliseret.

Det er jo iøvrigt klart, at de mange hundrede forskellige bestemmelser, der her er tale om, ikke hver for sig kan samle enighed i befolkningen, folketing eller udvalg, men der er ikke tvivl om, at loven som helhed er et vældigt fremskridt.

Nu knytter der sig vel hos os alle det ønske til loven, at dens regler må blive fulgt i højere grad end reglerne i de to love, den afløser. Det er mit håb, at myndighederne vil bidrage hertil både ved en omfattende vejledning og ved en udvidelse af kontrol-tjenesten, og det tvivler jeg iøvrigt ikke om at myndighederne vil gøre med al mulig støtte fra ministeriet. Mere færdselspoliti er ikke noget populært krav, men når der årlig dræbes henved 600 mennesker i færdslen og allerede nu lemlæstes det tidobbelte antal, er det et uomgængeligt krav — og det deles af befolkningens store flertal — at vi må have den tilstand ændret, og at midlerne må skærpes, indtil det sker.

Det blev med rette fremhævet fra flere sider ved lovforslagets første behandling, at færdselskulturen i Danmark står på et så lavt niveau, at vi i den henseende er at betragte som et underudviklet folk, og jeg er ganske enig med det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) i de bemærkninger, han i den anledning gjorde.

Jeg håber inderligt, at den ulykkelige, ja, det er ikke for stærkt at sige den blodige